

redden. Mijn God! hoe was het mogelijk, dat u hem kondt verdenken? En hij was zoo overtuigd van uwe genegenheid voor hem!"

„Maar juffrouw . . .”

„Neen, neen!” ging zij voort, hartstochtelijk, als was het haar een verlichting, haar overkroopt hart eens uit te storten, nu zij daartoe in de gelegenheid was; „u weet niet wat u hem aangedaan hebt. Hij is zijn leven lang te trotsch geweest om ooit eens anders eigendom aan te raken; liever zou hij honger geleden hebben en dat hadt u kunnen weten. U, mijnheer Van Bergen, die hem al die jaren van nabij hebt kunnen gadeslaan. En dan zóó behandeld te worden; het is schande! Ik begrijp niet, wat u hier komt doen, bij mij, zijn zuster! Het kan mij niets schelen, zeg ik u, of de diefstal opgehelderd is; 't is nu toch te laat!”

„Mijn hemel! juffrouw, u vergist u in mij. Ik ben de broeder van zijn patroon, Albert van Bergen!”

„Zoo! Nu, daar ben ik blij om,” sprak zij, een weinig kalmer; „ik zou den man, die mijn lieven Joost zoo behandeld heeft, bijna niet te woord kunnen staan!”

„Ik kan niet ontkennen, dat het hard voor uw broeder was, maar de omstandigheden werkten tot het gebeurde mee en de schijn was tegen hem.”

„Houd op, mijnheer! ik kan dat niet aanhooren! Ik kan niet verdragen, dat u mijnheer Van Bergen verontschuldigt. Hij heeft zich tegenover Joost onverantwoordelijk gedragen. Als u wist, zooals ik, met welk een trouw en zelfopofferende liefde, mijn jongen aan hem gehecht was, dan zoudt u begrijpen wat hij geleden heeft; hij was wanhopig en zoo terneergedrukt, dat ik nog God mag danken, dat hij zich niet van kant heeft gemaakt. En al komt u mij nu zeggen, dat alles in orde is — de dief ontdekt — wat helpt het dan hem of mij? Hij is weg, en wij weten niet of wij elkaar ooit zullen weerzien!” Zij snikte.

„Maar hij is jong en gezond; maak u dus niet zoo beangst!”

„Dat kunt u gemakkelijk zeggen; hij is alles wat ik op de wereld bezit en hij heeft zich voor tien jaren verbonden. O, ik heb nooit geweten, dat de menschen zoo slecht en ondankbaar waren. Ik geloofde dat zij hem lief hadden als een zoon; dat hij daar zijn geluk gevonden had, en op eens wordt hij weggejaagd als een hond, of een afgedankt stuk speelgoed. Ze hadden genoeg van hem; misschien waren zij bang dat die dochter op hem verliefden zou, of was hij om een andere reden te veel? En nu werd er een middeltje bedacht om hem weg te krijgen en wisten zij geen ander, dan dit! Het is afschuwelijk!”

„In 's hemelsnaam, juffrouw! denk toch niet zoo slecht over mijn broeder en zuster; u verkeert in een dwaling! Ach, laat mij het u toch eens vertellen; het is eigenlijk alles mijn schuld!”

„Joost heeft mij alles verteld, wel honderdmaal, en ik geloof hem meer dan iemand anders. Zijn onschuld is nu natuurlijk zoogenaamd aan het licht gekomen, nu hij weg is, en hier niemand meer tot last. Ik houd den heelen diefstal voor een verzinseltje om hem weg te krijgen, zeg ik u. Wie zal er nu in ernst zoo'n drukte maken over een rijksdaalder?”